

עפ"א 66011/05/20 - אבנר חדד נגד הועדה המקומית לתכנון ובנייה - חיפה, מהשירות המשפטי

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 66011-05-20 חדד נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
המערער
אבנר חדד ע"י ב"כ עו"ד מוראד ביקי ואח'

נגד
המשיבה
הועדה המקומית לתכנון ובנייה - חיפה
ע"י ב"כ עו"ד שרה חן כהן
מהשירות המשפטי

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כבוד השו' ג'אדה בסול) מיום 26.02.20, שניתן בתו"ב 28553-09-18 ולפיו הורשע המערער, על פי הודאתו, בעבירה של שימוש במקרקעין, שייעודם על פי ההיתר הוא למגורים, בסטייה מהיתר, והם שימשו, בפועל לעסק של מרפאת שיניים. מדובר בנכס ששטחו 34 מ"ר (להלן: "הנכס") הממוקם ברח' משה שרת 40 חיפה, על חלקה 40 בגוש 11582 (להלן: "המקרקעין"). הערעור מכוון נגד גזר הדין בלבד.

2. יצוין, כי אין מחלוקת בין הצדדים שביום 19.02.19, הוכשר השימוש וניתן לנכס היתר לשימוש חורג, לתקופה של חמש שנים.

3. כתב האישום הוגש נגד המערער שהוא הבעלים של המקרקעין (להלן: "המערער") ונגד נאשם נוסף (להלן: "הנאשם האחר" או "השוכר") כמחזיק במקרקעין, לאחר שהוא שכר את הנכס מהמערער תמורת דמי שכירות בסך 5,500 ₪ לחודש. הערעור הוגש רק על ידי המערער, ולא על ידי השוכר.

4. על פי עובדות כתב האישום, החל מתאריך 11.05.2017, השתמש המערער במקרקעין המיועדים למגורים בסטייה מהיתר תוך שהפך את המקום לעסק (מרפאת שיניים). עוד נרשם בכתב האישום, כי המערער לא הפסיק את השימוש האסור, גם לאחר שנשלחה אליו התראה ביום 08.05.2017. כן צוין, שעוד ביום 31.07.2016, הוגשה בקשה ללגליזציה אך נכון למועד הגשת כתב האישום, טרם הוצא היתר.

5. בגין האמור לעיל ייחס כתב האישום למערער, עבירות של שימוש בסטייה מהיתר בנייה, ואחריות לשימוש בסטייה מהיתר עבירות לפי סעיפים 204 (ב), 208(א)(1)+(2)+(3)+(7) לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965

(להלן: "החוק").

6. יובהר, כי כתב האישום הוגש ביום 07.12.2017, ובמועד תחילת העבירה (11.05.2017) תיקון 116 לחוק טרם נכנס לתוקף. (הוא נכנס לתוקף רק ביום 25.10.2017). על כן, ההתייחסות הייתה, ותהיה גם בפסק דין זה, לסעיפי החוק כפי שהיו לפני תיקון 116.

ההליך שהתנהל בפני בית משפט קמא וטיעוני הצדדים

7. בתחילת ההליך, טען המערער להגנה מן הצדק, והנאשם האחר כפר בעובדות כתב האישום, וביקש לעכב את ההליכים נגדו, אך בקשתו נדחתה.

בישיבה שהתקיימה ביום 19.01.20 ובטרם תחילת הדיון שנקבע לשמיעת הראיות, ולאחר קבלת המלצתו של כב' בית המשפט, חזרו בהם שני הנאשמים מטענות ההגנה, והודו בעובדות כתב האישום.

בהתאם להודאתם, ניתנה במועד הדיון (19.01.20) הכרעת דין המרשיעה את הנאשמים בעבירות שפורטו בכתב האישום והטיעונים לעונש נקבעו למועד אחר.

גזר דינו של בית משפט קמא ונימוקיו

8. בית משפט קמא קבע מתחם ענישה לגבי המערער הנע בין קנס של 10,000 ₪ לבין קנס של 50,000 ש"ח וגזר עליו עונשים כדלקמן:

א. קנס בסך 20,000 ש"ח או 200 ימי מאסר תמורתו.

ב. חתימה על התחייבות כספית על סך 100,000 ₪, בתוקף לשנתיים החל ממועד חתימתה, להימנע מביצוע עבירה על הוראות חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 בהן הורשע בתיק זה.

בהתייחס לשוכר, קבע בין משפט קמא מתחם ענישה הנע בין 6,000 ל-10,000 ₪, השית עליו קנס בסך 6,000 ₪ וחייבו לחתום על התחייבות בסך של 30,000 ₪.

9. בנימוקי גזר הדין, הדגיש בית משפט קמא, כי אמנם במועד ביצוע העבירה, טרם נכנס תיקון 116 לתוקפו, וכי אין להחילו על העניין דנן באופן רטרואקטיבי, אך אין כל פגם בשינוי גישת המאשימה שבעבר היתה מתונה יותר וכיום

מחמירה יותר, ובעתירתה לרף ענישה גבוה יותר מבעבר.

הובהר, כי תיקון 113, לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") הקובע את עיקרון ההלימה בין העונש לבין חומרת המעשה, מאפשר להחיל עונשים ברף הגבוה של המתחם וזאת ללא קשר לתיקון 116, הכל בהתאם לנסיבות העניין.

10. בית משפט קמא קיבל את טענת המאשימה לפיה מדובר, בענייננו, ב"שחקן חוזר" אשר בקיא בתחום התכנון והבנייה ואשר פועל, בשיטתיות, תחילה באופן בלתי חוקי ורק לאחר מכן, הוא פונה בבקשות לרישוי והיתרים וקבע כי יש להביא זאת בחשבון, לצורך קביעת העונש ההולם.

11. בהתייחס למשך העבירה, ציין בית משפט קמא שהוא מביא בחשבון את תקופת ביצוע העבירה רק עד למועד הגשת כתב האישום ולא לאחריו, שכן המאשימה לא הביאה כל ראיה כי השימוש החורג נמשך לאחר שהוגש כתב האישום (ראו סעיף 25 לגזר הדין).

12. בית משפט קמא קיבל את טענת המאשימה, כי יש לעשות אבחנה בעונש בין הנאשם (שהוא הבעלים של הנכס) לבין הנאשם האחר (שהוא השוכר והמחזיק בפועל בנכס) באופן שעונשו של הבעלים יהיה חמור יותר.

טיעוני הצדדים בערעור

טיעוני המערער

13. המערער טען, כי קנס בסך של 20,000 ₪, והתחייבות בסך 100,000 ₪. חורגים באופן קיצוני ממדיניות הענישה שנהגה לפני תיקון 116, שאינו חל במקרה דנן. לטענתו, מדובר בענישה שאיננה מידתית ואף חורגת, באופן בלתי סביר, מהענישה הנוהגת בנסיבות דומות. לטענתו, על אף דברי בית משפט קמא בנוגע לתיקון 116, השית עליו בית המשפט בפועל, עונשים כבדים, כאילו מדובר בעבירה שנעברה לאחר תיקון 116.

14. הוסיף וטען המערער, כי העונשים שהוטלו עליו, אינם עולים בקנה אחד עם משך ביצוע העבירה, שכן מדובר במשך זמן עבירה קצר של שבעה חודשים בלבד (עד ליום הגשת כתב האישום). לטענתו, בית משפט קמא לא התחשב בנתון משמעותי זה, אשר משפיע רבות על הרווח הכלכלי שניתן להשיג מביצוע העבירה. לטענתו, המאשימה לא הצליחה להוכיח שהרווח הכלכלי של המערער היה גבוה מאשר סוכם בהסכם השכירות.

15. המערער טען, כי בית המשפט מוסמך להטיל התחייבות בגובה הקנס המקסימלי ולא מעבר לכך וכי בהתאם לסעיף 72 לחוק העונשין, סכום הקנס המקסימלי הוא 79,900 ₪ בלבד. לפיכך, חרג בית משפט קמא מסמכותו, כאשר הטיל עליו התחייבות בסך 100,000 ₪.

16. המשיך המערער וטען, כי טעה בית משפט קמא, גם כאשר עשה אבחנה בעונשים בינו לבין השוכר, תוך יצירת פער בלתי צודק ביניהם, כי על פי הפסיקה אין לעשות כל אבחנה בין נאשמים בנסיבות כאלה, וכי היה על בית משפט קמא לגזור עונש אחיד על שניהם.

17. לטענתו, המצב הפיזי של המבנה אינו מאפשר השכרתו למגורים ולכן הוגשה בקשה לחידוש שימוש חורג. ב"כ המערער הדגיש כי היה למערער היתר לשימוש חורג למשך חמש שנים, משנת 2011 ועד לשנת 2016 וכי הבקשה לחידוש השימוש החורג הוגשה עוד בטרם פקע היתר זה.

בעניין זה הפנה ב"כ המערער לעמוד הראשון בבקשה להיתר לנכס, בקשה מס' 34/4798/09 מיום 4.12.2017 (המסמך הראשון במוצג נ/1 שהוגש לבית משפט קמא - להלן: "**הבקשה להיתר משנת 2017**") בה רשום ש"**מבקשים חידוש אישור לאחר תום תקופה לשימוש חורג...** נרשם שהיטל ההשבחה ישולם רטרואקטיבית מיום 01.05.2011.

18. ביום 19.02.19, ניתן היתר לשימוש חורג בנכס, ובמסגרתו שילם המערער היטל השבחה בסך של 200,000 ₪. לטענתו, הוא לא הגיש ערר על החיוב ושילם את ההיטל על אף ההלכה הקובעת כי אין להחיל היטל השבחה רטרואקטיבית.

לשיטתו, היה על בית משפט קמא להביא בחשבון תשלום זה לעניין גזירת הדין, שכן הוא מהווה, למעשה, פיצוי, אשר ממזער ומנטרל את הרווח הכלכלי (לכאורה) שהפיק המערער מהנכס.

טיעוני המאשימה

19. המאשימה סומכת על גזר דינו של בית משפט קמא, וטוענת כי לא נפל בו כל פגם, וכי העונשים אשר הוטלו על המערער הם מידתיים, ואינם חורגים ממתחם העונש הסביר ואף עולים בקנה אחד עם הפסיקה ועם ההחמרה במדיניות הענישה, כפי שבאה לידי ביטוי עוד בטרם נכנס תיקון 116 לתוקף.

20. המאשימה הוסיפה וטענה, כי צדק בית משפט קמא, כאשר הביא בחשבון את ההחמרה במדיניות הענישה בעבירות מסוג זה, תוך שהתייחס, בנסיבות הספציפיות, לכך שמדובר ב"שחקן חוזר" שהוא בעלים של מספר נכסים, ומבצע עבירות דומות גם בנכסיו האחרים, באופן שיטתי, ללא מורא הדין, על אף שנפתח נגדו מספר רב של הליכים. נתונים משמעותיים אלה יש להביא, לטענתה, לחובת המערער, לעניין מתחם העונש ההולם על פי תיקון 113 לחוק העונשין, ללא כל קשר לתיקון 116 לחוק התכנון והבנייה.

21. המאשימה חזרה במסגרת טיעוניה בערעור, על טענות שנדחו על ידי בית משפט קמא, לפיה העבירה נמשכה גם לאחר הגשת כתב האישום ולפיה תיקון 116 חל על עניינו.

דין והכרעה:

22. לאחר ששקלתי את כל טיעוני הצדדים סבורה אני כי אין להתערב בעונש שגזר בית משפט קמא על המערער, למעט לעניין גובה ההתחייבות.

23. ראשית יש לומר, כי צדק בית משפט קמא בקבעו, כי המערער הוא "שחקן חוזר" ולכן יש להחמיר בעונשו. אין חולק שהמערער הוא בעלים של נכסים רבים וכי, שוב ושוב, הוא עושה בהם שימוש בניגוד לחוק התכנון והבנייה וכי כתבי אישום רבים שהוגשו נגדו, בעבירות דומות וגזרי דין קלים שניתנו בגינם, לא הרתיעו אותו מלשוב ולנהוג באותו אופן.

לפיכך, היה מקום לגזור על הנאשם עונש מרתיע, כפי שקבע בית משפט קמא. ראו לעניין זה, סעיף 40' לחוק העונשין, הקובע כי **"מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, וכי יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם"**.

24. כפי שבית משפט קמא ציין, בצדק, שאין פסול בכך שהמאשימה שינתה את רמת הענישה לה היא טוענת (ראו סעיף 29 לגזר הדין). המאשימה רשאית לדרוש החמרה של מדיניות הענישה ובית המשפט רשאי להיעתר לכך אם הנסיבות מצדיקות זאת ובלבד שלא תהא החמרה **יתירה**, לעומת הענישה שנהגה קודם לכן.

25. על בית המשפט הגוזר את הדין לתת דעתו לרף הענישה המקובל ולעיקרון אחידות הענישה, שמטרתו היא להבטיח (ככל שניתן) שיוויון בין נאשמים בפני החוק ושמירת אמון הציבור בהליך הפלילי. עם זאת, בית המשפט לעולם אינו כבול לרף הענישה הנוהג. לעיתים מתעורר הצורך להעלות את רף הענישה ובית המשפט מוסמך לעשות כן, אולם יש לעשות זאת באופן הדרגתי.

ראו, בעניין זה, דברים שנאמרו בע"פ 2247/10 שלום ימיני נ' מדינת ישראל, סד(2) 666 (2011) (12.01.2011), כדלקמן: "מובן הדבר שאין בית המשפט כבול לעולם לרף הענישה הנוהג, ופשיטא כי רשאי בית המשפט, כשהשעה צריכה לכך, להחמיר ולהעלות את רף הענישה. יש מהפכות המתחילות מלמטה, ופעמים שהעלאת רף הענישה בעבירה כזו או אחרת נעשית על ידי הערכאות הדיוניות וזוכה בדיעבד לגושפנקא של בית משפט זה. ככלל, העלאת רף הענישה צריכה להיעשות בהדרגתיות, תוך בחינה כפולה של רף הענישה הנוהג, הן ביחס לעבירות הקונקרטיות שבפניו, והן ביחס לעבירות אחרות בדיני העונשין. הצורך בבחינה כפולה מעין זו הוא ברור: הבחינה האחת נדרשת על מנת לשמור על עקרון אחידות הענישה, למען יושתו עונשים דומים על אלה המבצעים עבירות דומות (בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה). הבחינה השניה נדרשת על מנת לשמר קיומו של מדרג ענישה הגיוני בין העבירות השונות, כך שלא ייווצר מצב בו פלוני אשר הורשע בעבירה מסוימת, ישא בעונש כבד מאלמוני אשר הורשע בעבירה חמורה יותר". כן ראו: ע"פ 8279/11 טל מור נ' מדינת ישראל (01.07.2013).

26. בענייננו, נוכח כלל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לא מצאתי כי בית משפט קמא החמיר יתר על המידה

עם המערער, לא בקביעת מתחם העונש ההולם ולא בגזירת הדין.

27. זאת ועוד - מדיניות הענישה היא אחד השיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם, אך לא השיקול היחיד. סעיף 40ט' לחוק העונשין קובע, נסיבות של ביצוע העבירה, בהן יתחשב בית המשפט בקביעת העונש ההולם. עיון בהן ובנסיבות המקרה מבסס את מתחם העונש שנקבע על ידי בית משפט קמא.

28. מתחם העונש ההולם שקבע בית משפט קמא, אינו חורג ממתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הראויה.

29. טענת המשיב לפיה היה בידו היתר לשימוש חורג למשך 5 שנים החל משנת 2012 ועד לשנת 2017 לא מצאה ביטוי בכתב האישום בו הודה המערער. על פי סעיף 40י' לחוק העונשין, הגביל את האפשרות להביא ראיות לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שלא הובאו בשלב בירור האשמה.

בנוגע למצב בו הנאשם מודה בכתב האישום (ולכן לא נערך "בירור אשמה") קובע סעיף 40ד) כי מקום בו **"הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

30. בעניין זה נקבע בפסיקה, כי על כתב אישום, ובפרט כתב אישום בו מודה הנאשם, לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלבנטיות לביצוע העבירה וכי הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום, "מבטאת את הסכמתו הנאשם לעובדות ולנסיבות האמורות בו" [ראו: ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' ארקאן (08.07.2015); ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (14.10.2014)].

כעיקרון, גם אם ההודיה איננה נעשית במסגרת הסדר טיעון "אל לו לבית המשפט להיזקק לעובדות או לנסיבות שלא נכללו בכתב האישום, שבעובדותיו הודה הנאשם" - ע"פ 3060/15 רגייג נ' מדינת ישראל, (21.07.2015) (פיסקה 15). כן ראו דברים שנאמרו, בעניין זה, ע"פ 1548/17 ג'אמל זייב נ' מדינת ישראל (09.08.2017), כדלקמן: "כידוע, פירוט העובדות והעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום נועד, בין היתר, ובעיקר, על מנת לתחום את מסגרת הדיון במשפט הפלילי למעשים שמייוחסים לנאשם (ראו: יעקב קדמי סדר הדין בפלילים חלק שני, כרך א' 915 (2009) (להלן: קדמי)). תובנה זו נכונה גם בנוגע לכתבי אישום מתוקנים שמוגשים בעקבות הסדרי טיעון. כפועל יוצא מכך: 'בית המשפט כלל איננו אמור להתייחס בגזר-דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן ובראיות אחרות בתיק, ובפרט כאשר הצדדים הגיעו להסדר טיעון מוסכם, אשר במסגרתו נמחקו הנסיבות הנוספות מכתב האישום המקורי' (ראו: דברי ב-ע"פ 8888/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 14 (6.7.2009) (להלן: ע"פ 8888/07))."

31. בכתב האישום בו הודה המערער, לא נכתב כי למערער היה היתר קודם לשימוש חורג והמשיבה איננה מאשרת טענה זו. (ראו בעניין זה גם הודעה שהוגשה מטעם המאשימה ביום (12.07.20).

חרף זאת, אילו טענה זו של המערער הייתה מוכחת בבית משפט קמא, באמצעות היתר לשימוש חורג, לא היה מקום להקפיד בעניין זה עם המערער והיה מקום להתחשב בכך [ראו סעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין].

32. המשיבה טוענת שהוא לא עמד בתנאים והמערער לא הוכיח שהוא כן עמד בהם. עיון בבקשה להיתר משנת 2017 מעלה, כי קיימת בו התייחסות לבקשה שנדונה בישיבת הוועדה מס' 67 מיום 21.11.11 ונכתב שם שהבקשה אושרה בתנאים. כך, למשל, הותנה אישור הבקשה בכך שהמערער יפנה, לפני הוצאת ההיתר, את השימוש החורג המתנהל כמספרה בקומה א' עליונה של הבניין וכן שישלם היטל השבחה לתקופה של 5 שנים, ותנאים שונים, נוספים שאין צורך לפרטם כאן.

לא רק שהמערער לא הוכיח שהוא עמד בתנאים, אלא שברי שלפחות בחלק מהם הוא לא עמד; כך, למשל, כפי שעולה מהמסמכים הנוספים ואף מטיעוני המערער, הוא לא שילם את היטל השבחה, כנדרש, שהרי אילו היה עושה כן, לא היה צורך שישלם היטל השבחה רטרואקטיבית משנת 2011, כפי שעשה, רק לאחר הגשת כתב האישום. לפיכך, במועד השימוש החורג, בו הורשע המערער, לא היה בידו היתר כדן. למעשה, בבקשה להיתר נכתב, במפורש, שלא הוצא היתר. ממילא, אילו הוצא - היה בידי המערער להמציאו.

33. ב"כ המערער טען עוד, כי משומת היטל השבחה (המצויה בין מסמכי מוצג נ/1 שהוגש לבית משפט קמא) עולה, כי היה היתר קודם שכן נכתב בה כי המערער "ישלם היטל מיום פקיעת ההיתר ב 1.5.2011 וחמש קדימה מיום ההיתר".

עיון בשומת היטל השבחה שהוגשה לבית משפט קמא מעלה, כי לא נכתב בה שהיתר קודם פקע, אלא נכתב כי החלטת הוועדה מיום 4.12.17 (אשר דנה בבקשה שהגיש המערער בשנת 2016 לשימוש חורג) הייתה, כי המערער "ישלם היטל השבחה לתקופה של חמש שנים וכי בנוסף ישולם היטל השבחה מתחילת מועד השימוש החורג. לא ניתן ללמוד מכך כי היה בידי המערער היתר קודם לשימוש חורג. העובדה שהמערער ניסח את הבקשה כבקשה לחידוש אישור לאחר תום תקופה לשימוש חורג, איננה אומרת שאכן היה בידו היתר, כדן, לשימוש חורג (היינו - היתר שתנאיו מולאו).

34. בית משפט קמא היה ער לכך שהשימוש החורג הוכשר בסופו של דבר ואף הביא בחשבון את היטל השבחה ששילם המערער. בית משפט קמא נימק כראוי את הפער בין העונש שבחר להשית על השוכר ובין העונש שהשית על המערער. אינני רואה מקום להתערב בכך. אומר כי, לטעמי, אין לקבוע כלל, לפיו תמיד יש להשית על השוכר עונש חמור מזה המושגת על הבעלים. יש לדון בכל מקרה לגופו; לעיתים "אשמתו" של הבעלים והרווח שהוא מפיק מהעסקה גדולים יותר ולעיתים, אשמתו של השוכר והרווח שהוא הפיק מהעסקה גדולים יותר.

במקרה דנן, לא מצאתי פגם, המצדיק התערבות, בשיקוליו של בית משפט קמא או בתוצאה אליה הגיע.

35. ב"כ המערער סבור שיש ללמוד מהעונשים שהשית בית משפט קמא על המערער, כי בית המשפט פעל בניגוד

לשיקולים שהובאו על ידו בגזר הדין.

לא כך הדבר; בית משפט קמא פירט בגזר הדין את שיקוליו והעונש שהשית על המערער אינו מלמד שהוא לא הביא בחשבון את אשר ציין שהוא מביא בחשבון (כגון תקופת השימוש, תשלום היטל השבחה ועוד). העונש שנגזר על המערער הולם את הנסיבות הספציפיות של ביצוע העבירה ואת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וגם את שנימק בית משפט קמא, נמק היטב.

אכן, יש לגזור את העונש גם בשים לב לשטח בו נעשה השימוש החורג, אולם אין זו חזות הכל. בענייננו, נוכח ההתנהלות השיטתית של המערער בענייני תכנון ובנייה והעובדה שהוא לא הורתע מהליכים קודמים שננקטו נגדו, יש לתת משקל רב יותר לשיקול ההרתעה, לעומת המשקל שיש לתת לשטח הנכס בו נעשה השימוש החורג.

36. כל צד הפנה לפסיקה התומכת בטענותיו לעניין גובה הקנס ואין זה סוד שניתן, תמיד, למצוא גזרי דין מקלים ומחמירים. על בית המשפט לגזור את הדין בהתאם לנסיבות הספציפיות של המקרה שלפניו וכך נהג בית משפט קמא.

כאמור, בחינת נסיבותיו של המקרה דנן, מעלה כי אין מדובר בקנס גבוה באופן קיצוני, המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

37. אציין, כי בטענתו לפיה סכום ההתחייבות עליה חוייב המערער לחתום עולה על גובה הקנס שניתן היה להשית עליו, התעלם ב"כ המערער מהוראת סעיף 61(ג) לחוק העונשין, המאפשר להשית, בעבירה נמשכת, קנס בגין כל יום של ביצוע העבירה ובענייננו מדובר בשבעה חודשים.

עם זאת, מצאתי מקום להפחית במחצית את גובה ההתחייבות, מאחר שסכומה אינו עומד ביחס סביר לעבירה ולקנס שהושת על המערער.

38. התוצאה היא שאני דוחה את הערעור על גזר הדין למעט לעניין סכום התחייבות, אותו אני מעמידה על סך של 50,000 ₪ בלבד. שאר תנאי ההתחייבות כפי שנקבעו על ידי בית משפט קמא, יישארו בעינם.

אני מבטלת, אפוא, את ההתחייבות עליה חתם המערער ומחייבת אותו לחתום על התחייבות חדשה במזכירות בית משפט השלום בחיפה, על סך של 50,000 ₪, באותם תנאים. המערער יחתום על ההתחייבות בתוך 7 ימים מהיום וככל שלא יעשה כן - ייאסר למשך 7 ימים.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, כ' תמוז תש"פ, 12 יולי 2020, בהעדר הצדדים.